

ГРУДЕНЬ 2021 РОКУ

Любий Лукасе,

Я хвилююся, адже це зізнання не з легких. Тому ти довідаєшся про все з привітальної листівки. (До речі, щасливого Різдва.)

Щоразу, коли наші шляхи перетинаються в готелі, відбувається щось дивне. Мене кидає в жар, я нервую та бурмочу дивакуваті фрази, як-от: «Доррийдень!». При цьому забуваю про розмову з гостем, і замість того щоб вислухати, які інновації Барті в нашому меню знову не влаштовують Арджуна, я просто витріщаюся на тебе.

Я не з тих дівчат, які повністю віддаються почуттям. Зазвичай мені до вподоби повільний, теплий і затишний розвиток подій. І я НІКОЛИ не втрачаю голови через чоловіків. Такого зі мною ще не траплялося. Проте, дивлячись на тебе... я червонію та нервую.

Іноді, коли я ловлю на собі твій погляд, мені стає цікаво: чи відчуваєш ти те саме? Чесно кажучи, я чекала, поки ти зробиш перший крок. Але моя подруга Джем припустила, що ти можеш думати, ніби в мене є хтось інший, або що ти просто не любиш висловлювати почуття. Вона вважає, що мені пора взяти ініціативу у свої руки.

Отже, я зважилася. З острахом і надією відкриваю своє тепле затишне серденько, щоб нарешті сказати: ти мені подобаєшся. Дуже.

Якщо ти відчуваєш те саме, зустріньмося під омелою
о восьмій вечора. Я буду в рожевій сукні. І я буду Іззі
з рецепції. Не знаю, навіщо написала про сукню.

Припиняю шкрябати цей лист, бо... у мене закінчилося
місце. І гідність.

До зустрічі о восьмій?

Цілую

Іззі

Дорога Іззі,
Вітаю з Різдвом і бажаю щасливого Нового року.

З повагою

Лукас

ЛИСТОПАД 2022 РОКУ

131

Якщо Лукас за щось береться, я роблю те саме, тільки
краще. Загалом це правило за останній рік чудово
позначилося на моїй кар'єрі. І саме через нього я зараз
намагаюся впоратися з гілкою ялиці, яка щонайменше
вдвічі вища за мене і вчетверо — ширша.

— Тобі допомогти? — питає Лукас.

— Точно ні. Може, тобі допомогти?

Повертаючи гілку в потрібне положення, мені дивом
вдається не розбити жодної з численних ваз у вести-
бюлі. Зазвичай я обходжу ці штуки десятою дорогою.
Як і більшість меблів у готелі «Лісова садиба», вази
належать родині Бартолом'ю — власникам. Морріс
Бартолом'ю (або просто Барті) та його дружина Ума
Сінг-Бартолом'ю (місис Сібі) перетворили великий
будинок на готель, який наповнили відреставровани-
ми сімейними меблями. Я цілком підтримую, коли
речам дають друге життя. Це прямо моя тема. Проте
деякі вази занадто нагадують поховальні урни. Мене
не полишає думка, що в одній із них може спочивати
давній пращур родини Бартолом'ю.

— І це ти вважаєш дивовижним? — висловлює сум-
нів Лукас, оглядаючи мою гілку ялиці.

Я саме прив'язую її до нижньої частини сходів зі свого боку. Сходи «Лісової садиби» відомі своєю величчю — неймовірно широкі й розділені навпіл. Вони немов створені для того, щоб граційно спуститися ними у весільній сукні або зробити красиву сімейну світлину в стилі родини фон Траппів¹ зі своїми дорогоцінними дітками.

— А воно тут пасує? — запитую я, вказуючи на дерево в горщику, яке Лукас притягнув із саду й поставив біля підніжжя сходів зі свого боку.

— Так, — спокійно відповідає він. — Оливкове дерево пасує. Оливки дуже дивовижні.

Ми прикрашаємо вестибюль до завтрашнього весілля, і тематика, яку обрала наречена, — «Зимова дивовижа». Ми з Лукасом вирішили, що асиметрія досить дивовижна, тому кожен оздоблює свій бік сходів. Ось тільки є проблема: якщо Лукас робить усе на максимум, я маю зробити ще максимальніше. Тож зараз більша частина саду опинилася у вестибюлі.

— Це ж середземноморська флора.

На обличчі Лукаса читається: «І що з того?».

— Ми в Нью-Форесті², і зараз листопад.

Лукас хмуриться. Я здаюся.

— Як тобі мої сріблясті гірлянди? — питаю я натомисть, указуючи на маленькі блискучі вогники серед зеленої маси, що обвиває мої перила. — Може, додамо їх ще й з твого боку?

— Ні, буде абсолютний несмак.

¹ Співочий колектив родини колишнього австрійського флотовадця Георга фон Траппа. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

² Національний парк у Південній Англії, відомий густими лісами й болотами.

Я примружуюся. Усе, що я роблю чи говорю, видається Лукасу сповненим несмаку. Він ненавидить мої треси¹, кросівки ніжно-рожевого кольору й захоплення підлітковими серіалами про надприродне. Він не розуміє, що життя закоротке, щоб ділити щось на круте й некруте. Його треба жити на повну. У HD-якості. І в ніжно-рожевих кросівках.

— Вони милі й красиво мерехтять!

— Вони занадто яскраві й на вигляд наче маленькі гостряки. Ні.

Він випрямляється, бере руки в боки. Лукасу подобається займати якомога більше місця. Мабуть, він проводить кожен вільну хвилину в тренажерному залі, щоб по сантиметру завойовувати мій особистий простір своїми широчезними плечима й випнутими біцепсами.

Я глибоко вдихаю, намагаючись заспокоїтися. Щойно це весілля закінчиться, ми з Лукасом знову працюватимемо в різні зміни настільки часто, наскільки можливо. Останнім часом починається хаос, якщо ми задовго працюємо разом на рецепції. Місис СіБі стверджує, що ми «не створюємо належної атмосфери». А Арджун, наш шеф-кухар, видає таке: «Коли Іззі й Лукас одночасно на зміні, готель стає таким самим гостинним, як дім моєї бабусі». Я зустрічала бабусю Арджуна, тому можу впевнено сказати, що це аж ніяк не комплімент.

Проте ми з Лукасом — найдосвідченіші працівники готелю і вже мали досвід організації весіль. Отже, протягом двох наступних днів мені доведеться безперервно терпіти його лукасність.

¹ Накладні прядки волосся.

— Підніміся на сходовий майданчик, — наказує Лукас. — Побачиш те, що і я.

Він завжди такий *владний*. Коли ми вперше зустрілися, його бразильський акцент здався таким сексуальним, що я пробачила йому грубість, списавши її на мовний бар'єр. Переконала себе, що він хотів якнайкраще, от тільки не завжди виходить. Та із часом я зрозуміла, що Лукас чудово володіє англійською. Просто він козел.

Я підіймаюся до центрального майданчика, де сходи розділяються надвоє, і бачу повну картину. Наш вестибюль здається величезним: передусім упадає в очі гігантська дерев'яна стійка реєстрації вздовж лівого боку, за якою на стіні висять старомодні ключі. Поверх автентичної коричнево-кремової плитки лежить потертий круглий килим, а високі вікна біля м'яких диванів у відпочинковій зоні виходять на галлявину. Вид справді неймовірний. За останні вісім років це місце стало для мене домівкою, можливо, навіть ріднішою за маленьку квартиру в пастельних кольорах, яку я винаймаю у Фордінгбріджі.

— У нас вишуканий готель, — каже Лукас, — а ці гірлянди здешевлюють усе враження.

Бо вони й *були* дешевими. А чого він ще очікував? Наш бюджет, як завжди, нульовий.

— Це *сімейний* готель, — відповідаю я, і саме в цей момент у вестибюль заходить родина Геджерсів.

Троє дітей крокують, тримаючись за руки, і найменший малюк у комбінезоні перевальцем ступає позаду сестри, учепившись за неї пухкими пальчиками.

— Ого! — вигукує найстарший, зупиняється й витріщається на мої мерехтливі перила.

Наймолодший мало не падає, але сестра швидко підхоплює його за руку й ставить на ноги.

— Так круто!

Я посміхаюся Лукасові настільки самовдоволено, наскільки можу. Він залишається незворушним. Діти дещо збентежені, та це швидко змінюється зацікавленістю.

Я вже помічала це раніше: Лукас жахливо *ладнає* з дітьми. Він похмурий, здоровезний і гадки не має, як із ними спілкуватися. Проте дітлахи його просто обожають. Днями я чула, як він вітався з Середульшою Геджерс (справжнє ім'я — Рубі Геджерс, шість років, основні захоплення: бойові мистецтва, поні й лазіння по небезпечних конструкціях) зі словами: «Доброго ранку, як вам спалося? Сподіваюся, добре?». Цю саму фразу з точнісінькою такою ж інтонацією він говорить дорослим гостям. Проте Рубі вона сподобалася. «О, я проспала всю ніч, — поважно відповіла дівчинка. — Пробудилася о сьомій і встала біля маминого й татового ліжка. Хотіла дочекатися, коли вони прокинуться. Татусь не знав, що я там, і як закричить. Було так смішно». На що Лукас серйозно кивнув і сказав: «Певно, це не найкращий спосіб прокинутися», а Рубі лише захотіла.

Чудасія.

— Дітям подобаються гірлянди, — говорю я, розводячи руками.

— Малечі також до вподоби кросівки з коліщатками й желейки *Haribo*, а ще вони наїдаються десертами